

«Самі їжте, свої червоні помідори!»

Вечір останнього дня тижня видався доволі прохолодним та затхлим. Харків'янам та гостям міста не сиділося по своїм квартирам та апартаментам і вони снували парками, садами та вулицями. У повітрі відчувався запах відпрацьованого двигунами залізних сердець бензину та де-не-де дешевого алкоголю. Я крокував, після убогої вечері в одній з дешевих кав'ярень до кінотеатру «8 ½». За двадцять років життя у Харкові жодного разу там не був. Можна сказати більше – я навіть не знав де він знаходиться, але «Гугл-мапи» стали у допомозі. Допиваючи імбирний чай, з особливою нудьгою підтягувався до потрібного місця. Серед «ароматів» центральних вулиць, простір біля кінотеатру наповнювався чимось приємним – це був запах свіжого солодкого попкорну. Давно не їв його. Не буду порушувати цю традицію.

Зайшовши до середини я побачив доволі гарний вестибуль з «буфетом» та касою. Черги не було тому я підійшов до скляної будки:

- Доброго вечора! Один квиток на Чічібабіна, будь ласка. – звернувся до вже досить втомленої молодиці.
- Добрий, – відповіла дівчина – обирайте на екрані: сині – вільні місця, сірі – зайняті.

Синім був увесь зал і я зараз не про замучених роботяг харківських заводів. Сірим було лише одне місце біля проходу на 4 рядку, здається, перше. Кажу:

- Третій ряд, п'яте місце – акурат посередині (пам'ятаю ще зі шкільної програми фізики, яку я не вчив – «Кращі місця не в першому ряді, а посередині»). Тим паче я був один. – Вісімдесят, правильно?
- Так – відрізала касирка, забравши мої кровні і вручила квитка – Гарного перегляду!

Я зайшов до зали і на зайнятому місці, як Союз, розвалився чолов'яга років зо 55. Одягнений просто, без зайвих «заморочок». Він балакав по телефону і переймався про те, коли ж перевірять його квитка.

Зайнявши своє місце я влаштувався зручніше. Починався фільм. У очі відразу кинулася якість цієї документалки – любительська. Але і сподобалося те, що історія письменника була розбита на блоки, себто книгою: пролог, глава 1, 2, 3 ..., епілог. На початку також не досить зрозумів чому про українського письменника знято російською мовою, але пізніше підійшло роз'яснення – Чічібабін писав російською, але вважав себе українцем. Сподобалися мені факти з його життя: заgrimів до в'язниці за антирадянський вірш «Червоні помідори», влітав та вилітав до спілки поетів, створював літературні салони, читав та гуляв Римарською і Сумською. Постійно читав, читав і ще раз читав. Навіть його соратники зазначали, що у Бориса був якийсь секрет, який не знав ніхто, як у кожного поета. Хоча сам Чічібабін поетом себе не вважав і мене це вразило – посвятити чомусь усе своє життя, страждати, творити та помирати і казати усім незнайомцям, що ти бухгалтер. У фрагментах

стареньких інтерв'ю Борис розповідав історії свого життя заплющивши очі, неначе намагався воскресити картинку, яка давно потрапила у забуття, але не у його пам'яті. У фільмі так і не розповіли, чому поет помер, а я навіть і не намагався дізнатися.

Після закінчення фільму я підвівся і пішов на автобус. Чолов'яга спав та навіть не помітив, як пішли титри і ввімкнулося світло. Я йшов вже напівпорожньою Сумською, розглядаючи впечатане у асфальт осіннє листя і в моїй голові промайнула думка – «Самі їжте, свої червоні помідори». І я закурив.